

Да знае иска д' нѣкой? . . .
 Ъри са бурята, бѣснѣй,
 Но щомъ златыйтъ Фебъ изгрѣй
 Тосъ часъ съ свонтѣ си лучи
 Цѣлъ мѣръ расхубавява.

—
 Каква ли ѣ лека дрехата
 Що вѣтъртътъ облича?
 Какъвъ ли ѣ чуденъ образтъ
 На който той прилича?
 Да ли осѣща той любовь?
 Душа да ли той крые?
 И тѣзи тайна кой ще новъ
 Намъ Промитей открие?

—
 О, слънце, чудна свѣтлина,
 Огнище на живота.
 О, колко сж безцѣнны
 И преблагословенны
 Благытъ твой дарове
 За цѣлата вселенна.
 Твоего пресвето лице
 Любовь боговѣстява,
 Тебе цвѣтье съ хубости
 Тебе птиче съсъ пѣснѣи
 Отъ сутринъ чакъ довечеръ
 Посрѣща и припѣва.

—
 Любовь не може вѣтъртъ
 Да пѣй да изразява;
 Не пѣсни той, но писъкъ дивъ
 На вредъ распространява.
 Когато съ буйно той крыло
 Триндафиля допира,
 Повѣнва клетыйтъ въ часа
 Повѣнва и умира.

— Сѣкоги мое момиченце пѣешъ печалны пѣсни, рече Главкъ, ты не познавашъ освѣнъ една малка свѣтлина отъ любовта; други чувствования ты възбужда въ душата която я распала.